בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63743-04-21 שגב נ' יוסף ואח'

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובע: **רן יצחק שגב**

נגד

הנתבעות:

1. נלה יוסף
2. יפה דאלי

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעה שטרית נגד לווה וערבה.

כתב התביעה

1. התובע הגיש ביום 1.3.21 בלשכת ההוצאה לפועל בקשה לביצוע שטר חוב על סך של 100,000 ₪ עליו חתמו נתבעת 1 (להלן: "**החייבת**") ונתבעת 2 (להלן: "**הערבה**").

ההתנגדות

2. החייבת והערבה הגישו ביום 29.4.21 התנגדות לביצוע השטר.

הדיון הראשון – מתן רשות להתגונן

3. ביום 14.7.21 התקיים הדיון הראשון. החייבת נחקרה וביהמ"ש נתן למתנגדות רשות להתגונן.

הגשת ראיות

4. ביהמ"ש קבע ביום 15.9.21 כי מוצו הליכים מקדמיים ונתן צו להגשת ראיות. הנתבעות הגישו ראיות משלימות ביום 9.11.21 והתובע הגיש ראיותיו ביום 2.12.21.

הדיון השני והשלישי

5. ביום 5.1.22 התקיים הדיון השני. ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת הראיות, סדר נחקרים וקצב זמני חקירה. היום התקיים הדיון השלישי. נחקרו, התובע, אביו של התובע מר יואל שגב (להלן: "**האב**"), החייבת, הערבה ומר יעקב לוי (להלן: "**קובי**"). בתום שמיעת הראיות הצדדים סיכמו בעל פה.

דיון והכרעה

6. על ביהמ"ש לקבוע האם יש לקבל טענת החייבת לפיה הסכם ההלוואה בוטל מיד לאחר חתימתו וכי לא קיבלה תמורה בגין חוזה ההלוואה.

7. להלן גרסאות הצדדים:

גרסת החייבת והערבה

8. החייבת טענה כי בינה ובין התובע חברות ארוכת שנים. עוד טענה, שחשה בנוח לפנות אליו על מנת לבקש הלוואה לטובת שיפוץ דירתה. התובע נאות להסכים בכפוף לחתימה מסודרת על הסכם הלוואה בינו ובינה וכנגד העמדת ערבה טובה. עוד טענה, שביום 2.6.15 נחתם הסכם הלוואה בין הצדדים וכן ניתן שטר חוב להבטחת קיומו עליו חתמו היא וגיסתה, הערבה.

עוד טענה, שהזמן חלף ולא עלה בידיה לממש את רצונה לשפץ את הדירה. על כן, בסופו של דבר, היא כלל לא ממשה את הסכם ההלוואה בינה ובין התובע. עוד טענה, שהיא לא לקחה ולא קיבלה מהתובע ולו שקל אחד. עוד טענה כי הבהירה לתובע כי אין ברצונה עוד לממש את ההלוואה ועל כן, אין עוד צורך בהסכם ביניהם וההסכם והשטר לבטחון אשר ניתן בגינו- בטלים ומבוטלים.

עוד טענה, שבשל יחסי הקרבה, היא האמינה כי התובע גרס את ההסכם ואת שטר החוב שניתן בצמוד אליו, ועל כן, לא ביקשה לקבל לידיה את שטר החוב חזרה אשר שנים רבות לא הופעל ולא הופנתה כלפיה או כלפי גיסתה כל דרישה מאת התובע.

עוד טענה, שנראה כי בשל פרוץ סכסוך בין התובע ובין בעלה, החליט התובע באיחור של כשש שנים, לנסות לפגוע בבעלה, באמצעות פגיעה באשתו ואחותו.

עוד טענה, כי לא ניתן ערך בעד השטר, ואם לא ניתן ערך, אין מקום למימושו. החייבת שאלה, מדוע אם לטענת התובע היא הפרה את ההסכם עוד באמצע שנת 2015, לא נתקבלה כל טענה או דרישה ולו הפעוטה ביותר מצדו.

גרסת התובע

9. התובע ואביו טענו בתצהיריהם כי התובע נתן סכום ההלוואה ואף קיבל חלק מהחוב מיד לאחר מתן ההלוואה, וכי היו "**פניות חוזרות ונשנות**" בעל פה לחייבת וקובי, אך החייבת סרבה לשלם את החוב.

האם החייבת קיבלה סכום ההלוואה?

10. על פי החוזה עליו החייבת חתמה היא מאשרת "**קבלת ההלוואה זו בחתימתה על הסכם זה**".

החייבת לא עמדה בנטל הבאת ראיות ושכנוע כפול

11. מכאן, שלא רק שהחייבת אמורה לעמוד בנטל הבאת הראיות והשכנוע, המוטל עליה בתביעה שטרית, כי לא "**קיבלה דבר**", אלא שהיא טוענת נגד תוכנו של מסמך בכתב, בחתימתה.

12. לחייבת, לא היה מענה מניח הדעת לשאלה מדוע אישרה בזמן אמת קבלת ההלוואה.

ביהמ"ש לא האמין לגרסת השיפוץ שבוטל

13. אין בהסכם אזכור של מטרת ההלוואה, לשיפוץ כביכול. ביהמ"ש לא האמין לגרסת החייבת לפיה התכוונה לקבל ההלוואה לצורך שיפוץ הבית. מהראיות שהובאו, התברר שלבן זוגה קובי לא היה חשבון בנק במועדים הנוגעים לעניין והיא הייתה באיחוד תיקים בהוצל"פ. החייבת הסתירה עובדה זו עד מועד חקירתה היום ודי היה בכך כדי לקבוע שאין ליתן אמון בגרסתה.

14. לא לחינם החייבת הסתירה היותה באיחוד תיקים, שכן ברור כי מי שנמצא באיחוד תיקים בהוצל"פ ואמור לשלם תשלומים חודשיים, לא אמור לקבל הלוואה בסך של 100,000 ₪ עבור שיפוץ הבית.

15. החייבת לא העידה את בעל המקצוע שכביכול הציע הצעה לשיפוץ מקיף בעלות של 100,000 ₪ ולא ידעה להשיב לשאלה מדוע נמנעה מהעדתו. כמו כן, לא ידעה להסביר, מדוע שינתה דעתה לגבי יכולתה הכספית, זמן קצר לאחר החתימה על הסכם ההלוואה.

ביהמ"ש דוחה את התירוץ של החייבת והערבה לפיו לא ביקשו השטר בחזרה עקב יחסים קרובים

16. החייבת טענה שלא עמדה על קבלת הסכם ההלוואה והשטר לידיה, לאחר ביטול ההסכם כביכול, עקב היחסים המיוחדים עם התובע ואביו. לטענתה הם היו בני בית אצלה. מרב מאמץ להצביע על יחסים קרובים במיוחד, היא העידה היום שהיא לא הסתפקה בארוחם בביתה לארוחות ומקלחת, אלא אף ארחה אותם בבתי מלון על חשבונה. גם טענה זו אינה מתיישבת עם המצב הכלכלי הרעוע שלה ושל קובי.

17. פרט לטענה בעל פה בדבר היחסים הקרובים, לא הוצגה כל ראיה לתמוך בטענה זו, כגון תכתובות או תמונות משותפות, והערבה אישרה כי כלל לא ראתה את התובע ואביו בביתה של החייבת ואחיה.

18. כמו כן, יחסים כה קרובים, כנטען, אינם מתיישבים עם האופן בו עמד התובע על החתמה על חוזה ושטר חוב, לרבות, החתמת גיסתה כערבה.

קובי אישר קיום חוב

19. במסגרת תרגיל חקירתי, ב"כ התובע הטיח בקובי כי הוא אישר במסרון קיום חוב, על אף שהמסרון לא הוצג. קובי אישר קיום המסרון, אך ניסה לסייג הודאתו בקיום חוב לחוב בגין מכונית בלבד כביכול.

אין בסתירות בגרסת התובע ואביו לגבי נסיבות החתימה על השטר והחוזה ומתן ההלוואה כדי לשנות התוצאה

20. ביהמ"ש ער לסתירות שנפלו בגרסאות התובע ואביו לגבי האופן בו העבירו כספי ההלוואה לחייבת, לרבות לעניין הפגמים בראיות שאמורות היו לבסס הטענה לקבלת הסכום במלואו בידי החייבת. אולם, החייבת בחרה בגרסה יומרנית ותחת לטעון לסכום חוב נמוך יותר, הכחישה קיום החוב במלואו. מרגע שהחייבת אישרה בכתב קבלת ההלוואה במלואה, לא התובע היה אמור להוכיח קבלת מלוא הסכום במלואו אצל החייבת, אלא החייבת, הייתה אמורה להעמיד גרסה אמינה נגדית לפיה על אף האמור בהסכם ובשטר, לא קיבלה דבר ואינה חבה בדבר. אולם, ביהמ"ש לא האמין לגרסת השיפוץ שבוטל.

21. גם אם הכספים לא הועברו באופן שבו תוארו הדברים בתצהיריהם של התובע ואביו, ביהמ"ש קובע כי בעת החתימה על החוזה והשטר, החייבת אישרה בחתימתה על ההסכם והשטר קיום חוב בסך של 100,000 ₪, וזאת עקב תשלומים שונים שקובי קיבל מהתובע ואביו באופן ישיר, או באמצעותה, וכי החייבת קיבלה עליה, בחתימתה על ההסכם והשטר, להשיב החוב בהתאם לתנאי החוזה.

ביהמ"ש דוחה טענת החייבת והערבה כי לא קיבלו מכתב ההתראה משנת 2017

22. התובע הציג מכתב התראה משנת 2017 וטען שהחייבת והערבה חתמו עליו באופן שאישר קבלת המכתב אצלן. שתיהן הכחישו חתימתן. אולם, בשים לב לנטל הבאת הראיות והשכנוע, מצופה היה כי החייבת והערבה ייזמו בדיקת השוואת כתב יד על ידי מומחה כדי להוכיח שהן לא חתמו על המכתב לצורך אישור קבלתו אצלן. הן לא עשו כן.

23. ביהמ"ש דוחה הטענה שהתובע המציא כביכול יש מאין מכתב משנת 2017 ורואה גם במכתב זה, ראיה שמפריכה גרסת החייבת והערבה בדבר ההלוואה שכביכול לא נלקחה עבור שיפוץ.

לא הוכח פרוץ סכסוך בין התובע וקובי

24. החייבת טענה בהתנגדותה שהתובע המציא קיום חוב עקב סכסוך שפרץ בינו ובין בעלה, סמוך להגשת התביעה. החייבת, או קובי, לא העמידו כל ראיה לפרוץ סכסוך. התובע ואביו טענו שלא מיהרו לפעול נגד קובי מכיוון שעבד עבורם והם סייעו לו מתוך רחמים. ביהמ"ש הגיע למסקנה, שהסיבה להגשת התביעה, נעוצה בכך שבחלוף זמן רב, התובע ואביו, הגיעו למסקנה שאם לא יאכפו את שטר החוב, יאבדו זכות התביעה, עקב התיישנות.

ביהמ"ש לא האמין לערבה

25. יצוין שהערבה לא הגישה תצהיר התומך בהתנגדותה ואף לא בעת הגשת הראיות ע"י הנתבעות, מחדל שיוצר קושי רב ליתן אמון בגרסתה שהובאה לראשונה במסגרת חקירה ראשית. לכן, ביהמ"ש לא האמין לגרסת הערבה לפיה, לאחר שהסכימה כביכול לערוב להלוואה בגין סכום עתק עבור שיפוץ, החייבת אמרה לה כביכול, שההסכם בוטל והיא הערבה ראתה בכך סוף פסוק. ביהמ"ש גם לא האמין לגרסתה לפיה לא קיבלה מכתב ההתראה.

ביהמ"ש קובע כי החייבת קיבלה ההלוואה במלואה בין אם עבור קובי ובין אם עבור עצמה

26. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע כי ההלוואה בסך של 100,000 ₪, בין אם התקבלה באופן בו תואר ע"י התובע ואביו, ובין אם באופן אחר, נועדה לסייע לחייבת ולקובי לנוכח מצבם הכספי הקשה. היחלצותה של הגיסה לעזרת אחיה ואשתו עד כדי מתן ערבות לסכום עתק, מתאימה על פי מארג העובדות, למסקנה לפיה אחיה ואשתו נקלעו למצוקה כספית ורק בשל כך סייעה להם באופן כה מרחיק לכת. הגרסה בדבר שיפוץ כביכול שבוטל, הומצאה בדיעבד.

סכום החוב

27. ביהמ"ש קובע כי החייבת וקובי, בסיוע אחותו של קובי, ניסו לנצל את העובדה שהתובע ישן על זכויותיו והגיש התביעה על גבול תקופת ההתיישנות, כדי להמציא בדיעבד גרסה לגבי הלוואה שלא נלקחה עבור שיפוץ. אולם, מכיוון שביהמ"ש לא האמין לגרסה זו, ומכיוון שמדובר בתביעה שטרית, ביהמ"ש מקבל התביעה השטרית, אך מפחית הסך של 4,000 ₪ שהתובע הודה בתצהירו כי קיבל על חשבון החוב. יצוין, כי התובע לא היה חייב להודות בקבלת חלק מסכום ההלוואה שכן החייבת מילכדה עצמה עם גרסה לפיה לא

קיבלה דבר ולגרסת התובע הוא קיבל התשלום במזומן. לכן, הודאתו בקבלת חלק מההחזר, מהווה סימן אמת נוסף לטובתו. אולם, ביהמ"ש ער לכך שהתובע לא מילא הבקשה לביצוע השטר כהלכה, שכן היה עליו לציין חלק מההחזר בבקשה והוא לא עשה כן.

28. לנוכח השיהוי הרב בהגשת התביעה, ביהמ"ש קובע כי סכום החוב, 96,000 ₪ יהיה צמוד בתוספת רבית כדין, ממועד הגשת השטר לביצוע ולא ממועד מתן ההלוואה.

דיון בהוצאות

29. ביהמ"ש קיבל התביעה. אולם, ביהמ"ש התרשם ששני הצדדים לא אמרו אמת וכי הדמויות המרכזיות, הן האב שפעל באמצעות התובע, וקובי שפעל באמצעות אשתו ואחותו וכי החוזה ושטר החוב, עיגנו סיוע כספי של האב לקובי. לנוכח העובדה שכל העדים, לא דייקו בגרסאותיהם, בלשון המעטה, ולנוכח השיהוי הרב בהגשת השטר לביצוע, כל צד יישא בהוצאותיו.

סוף דבר

30. מחייב הנתבעות, ביחד ולחוד, לשלם לתובע הסך של 96,000 ₪ צמוד בתוספת רבית כדין ממועד הגשת התביעה.

ניתן היום, כ"ה אדר ב' תשפ"ב, 28 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט